

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2022 CATEGORIA RELATS BREUS DE TEMÀTICA SANT MEDIR

Autora: Júlia Moore i Trias

EL NÚVOL ENTREMALIAIAT

Els habitants del cel també celebren Sant Medir... Què us pensàveu? Que només els nens i nenes tenien aquest privilegi? No sigueu vanitosos! Una festa tan dolça ha de ser per a tothom, els núvols, els estels, fins i tot els llamps i trons, tots, sense excepció, es mereixen celebrar aquesta bonica festa. A més, allà dalt, diuen que estem equivocats, que som uns *copions* de pa sucat amb oli, que la llegenda va anar d'una altra manera... I en un altre lloc, és clar... Sabeu on? Al cel, evidentment! Però vaja, una més de les mil disputes entre éssers terrestres i celestials, no hi ha manera de posar-se d'acord... Voleu conèixer la seva història? Les meves amigues, les estrelles, em van xiuxiuejar la llegenda mentre tots dormien com marmotes...

Vet aquí que una vegada, en un mes de març llunyà, hi havia la Sra. Tempesta Dioclesiana que estava molt i molt enfurismada... Ves a saber per què, aquestes tempestes troben qualsevol excusa per provocar enrenou... El fet és que un nuvolet entremaliat però simpaticot no li venia de gust enfadar-se amb ningú. Així doncs, va compinxar-se amb el Sr. Vent per escaquejar-se de participar en el merder de la Sra. Tempesta. I dit i fet, el vent va bufar i bufar, endugent-se el nuvolet ben lluny de la tempesta. Però, la Sra. Tempesta, que era molt intel·ligent i perspicax, de seguida es va adonar que hi havia un núvol que no estava descarregant el ruixat que ella exigia. I això no ho permetria pas, de cap manera!

Mentre removia cel i terra, ben enrabiada, van anar passant les hores i es va fer de nit. El nuvolet, conscient que el seu amic, el vent, començava a afluir, cansat de tant empènyer, es va amagar darrere un estel. Es tractava d'un estel que té molt bon cor i mai, però mai mai mai menteix. De fet, fins i tot, els éssers terrestres saben del cert que es poden fiar d'ell, i quan es troben perduts, li demanen indicacions i tothom sempre acaba trobant el camí. El nuvolet, que no volia fer-lo patir, li va dir que no es preocupés, que si venia la Sra. Tempesta preguntant per ell, respongués amb la veritat, que ell ho entendria. El Sol, que tenia un ull tancat i un d'obert, ho va escoltar tot i va voler ajudar el nuvolet entremaliat. Quan la Sra. Tempesta va arribar, l'estel, parpellejant per contenir

les llàgrimes, li va indicar on era el pobre nuvolet, que ja es veia venir que li cauria una de grossa al damunt... El que no s'esperava pas, era l'aparició sorpresa del Sr. Sol (que de sorpresa en tenia poc, ja que cada dia es llevava a la mateixa hora. Però bé, tots anaven de bòlit amb el desori que havia provocat el petit núvol i havien perdut el temps de vista). El nuvolet, resignat i fart de sentir els trons de la Sra. Tempesta, va començar a deixar anar quatre gotes, més que res per fer-la callar. Aleshores, el Sr. Sol va deixar anar un raig poderós i, tot d'una, un munt de colors van il·luminar el cel i la Terra. Era el que els éssers celestials ara anomenen arc de Sant Medir (aquí a la Terra en diem arc de Sant Martí, però ja sabeu, una altra discussió mil·lenària d'aquestes on tothom té la raó i els altres van errats de cap a peus...). El nuvolet estava encantat! Algunes llengües diuen que, fins i tot, la Sra. Tempesta es va calmar, però, d'altres, no s'ho creuen pas. Com en totes les llegendes, hi ha coses que mai se sabran del cert... Si no, no seria una llegenda, oi que no?

Avui dia, encara continua la tradició de deixar caure un bon ruixat durant el mes de març. Això sí, amb l'ajuda del Sr. Sol, que, si no, no té cap gràcia! Aquí baix, els nens i nenes també aporten el seu granet de sorra i llancen pels aires caramels de tots colors, creant els seus propis arcs de Sant Martí (o de Sant Medir, segons els habitants del cel). La Sra. Tempesta segueix fent que plougui durant tot el mes següent, però no està pas enfadada, ho fa per sentir l'escalfor de les carícies del Sr. Sol, ja que l'abril és el mes dels enamorats... Però això és una altra història que ja us explicaré en una altra ocasió. I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Pseudònim: Estel Martí